

16. Cykloturistický tábor – Hostinné 2009

Obsah

Obsah.....	1
Úvodem.....	1
1. den – 15.8. – sobota (příjezd).....	3
2. den – 16.8. – neděle (lukostřelba).....	4
3. den – 17.8. – pondělí (odpočinek).....	5
4. den – 18.8. – úterý (první dlouhý výlet).....	6
5. den – 19.8. – středa (ZOO).....	7
6. den – 20.8. – čtvrtek (druhý dlouhý výlet).....	10
7. den – 21.8. – pátek (trička, zručnost, triatlon).....	11
8. den – 22.8. – sobota (exkurze u horské služby).....	12
9. den – 23.8. – neděle (návrat).....	13
Závěr.....	14

Úvodem

Možná je vhodné podotknout, že letos máme krásné kulaté pořadí tábora – 16 je 2^4 , neboli „10000“ ve dvojkové soustavě (a „10“ v šestnáctkové). Prostě takové normální kulaté výročí tábora :)

Kdo tedy na ten letošní jubilejní tábor přijel?

Účastníci tábora (děti)

Matěj	Koncoš	Robert	Koncoš
Natálie	Dodošová	Petr	Čepelka
Miloslav	Novotný	Jiří	Teichmann
Adrian	Drozdek	Tomáš	Dvořák
Šimon	Vojtíšek	Michal	Kopecký
Matěj	Zima	Petr	Kahl
David	Lichtenberg	Jan	Pouba
Josef	Janeček	Iva	Maslikiewiczová
Štěpán	Fichtner	Radka	Vlčková
Jakub	Jarolím	Radka	Teichmanová
Petr	Pavelka		

Rozdělení do oddílů neuvádím, protože se v průběhu tábora jemně měnilo dle okolností, a zájemci si ho snad budou moci dohledat v zápisech od jednotlivých oddílů (v době psaní tohoto textu zatím existuje jen Pavlův zápis dění u nejmladšího oddílu; další dva texty, od přírodních oddílů, by ještě měly vzniknout).

Oddíly jsou klasicky

- nejmladší Mravenci
- prostřední Mutanti
- nejstarší Rafani

Jako vedoucí jedou

- u Mravenců: Pavel Maršík a Renča Machovičová
- u Mutantů: Ála a Petr Lochmanovi
- u Rafanů: Beny a Jirka Nymš

Dle potřeby (tj. v podstatě u Mravenců) se vyskytuje Bára Tesařová, kuchyni vládne Petr Vojtěch, tábor jako celek vedu Muty (Martin Adámek).

Letos nově jedu jen jako hlavas, už ne současně jako oddílák, takže se mi po trvalé přítomnosti u oddílu poněkud stýská. Ale na druhou stranu můžu ve chvílích organizačního volna střídavě pobývat u různých oddílů (potažmo občas za někoho krátkodobě zaskočit), a tak mít jakýs-takýs plošný přehled o celém táboru.

Návštěvy

Hosté sice teoreticky nepatří úplně na začátek vyprávění, když, narozdíl od ostatních lidí, není na začátku tábora znám jejich seznam, ale dám je sem, ať jsou všichni lidé pokupě.

Na cca. dva-tři dny se přijedou podívat:

Křéma, Lišák st., Ondra Máslik, Ondra Fáborský, Michal Řada, Kuba Řada, Standa Vedra.

Místo

Aby si na své přišli milovníci kopců (obzvláště terén milující rafani seskupení okolo Benyho a Jirky, kteří by v nížině byli nešťastní) i fandové do rovin, snažil jsem se tábory umisťovat do podhůří – 2007 Podkrkonoší, 2008 Podorlicko. A protože se snažím také o rozumnou vzdálenost od Náchoda (aby pohodlně dojeli i ti menší), který tvoří bránu mezi Krkonošemi a Orlickými horami, nemáme mnoho dalších možností. Takže loňská volba pro letošní tábor byla jasná – opět Podkrkonoší, jen o kousek vedle, ať zase máme co objevovat. Ze všech popptávaných možností se nejlépe jevilo Hostinné, město na březích Labe, proslavené radnicí podpíranou dvěma obry. Od předloňského Žacléře je 30 km na jihozápad, takže se nám otevrou nové oblasti – čehož jsme využili, hned druhý táborový den jsme zavítali na rozhraní Trutnovska, Jičínska a Královéhradecka.

Z ohledu k možnostem čerpání dovolené některých vedoucích tábor opět zkracuji na devět dní, takže je zase od soboty do druhé neděle, jako býval dříve.

1. den – 15.8. – sobota (příjezd)

Sraz pro děti a rodiče je o půl deváté. Průběh je klasický – na úvod zopakují základní organizační informace typu kontakt nebo čas návratu, představím vedoucí, přečtu prozatímní rozdělení dětí do oddílů a provedu úvodní bezpečnostní školení pro jízdu do Hostinného.

A pak začíná malá bojová hra pro rodiče – mají za úkol v optimálním pořadí projít všechna kontrolní stanoviště v prostoru odjezdu:

- oddílovému vedoucímu přistavit ke kontrole dítě s kolem a předat část dokumentace
- zdravotníkovi předat patřičnou dokumentaci a případně doplňující informace
- do auta předat kufr, na vlek karimatku (a uhlídat, aby tam dítě nepřiložilo batůžek, který má mít s sebou)
- případně se u mě hlásit o vrácení přeplatku nebo s doplacením nedoplatku

Mezi tím vším se spáchá nějaká fotka, mravenci fasují reflexní vestičky, počká se na nějaké zpozdivší se rodiče s dětmi, psaní-chtivým rodičům vyzrazují poštovní adresu tábora, a jednotlivé oddíly postupně vyrážejí směr tábor.

Většina lidí samozřejmě jede na kolech. Ale aby vozidlo vezoucí kufry zůstalo disponibilní v táboře a nevracelo se zbytečně do Náchoda, jedu jím já, zatímco kolo se mi smutně tísni v přívěsu. Stejně jako kolo Petrovo, který dalším autem veze zásoby jídla. Pro případné šťouraly se asi hodí podotknout, že všichni čtyři (Petr, já a naše kola) jsme otočku do Hostinného absolvovali už v předstihu před táborem, při obhlížení objektu, takže jsme se o cyklo-projíždku na trase Náchod-Hostinné-Náchod nepřipravili, jen jsme si ji zdrcli do jednoho půldne :)

V Náchodě ještě pofackuji pár posledních drobností, a pak se s naloženou soupravičkou vydávám k táboru. Auto bylo tak iniciativní, že brzdilo dokonce i když to po něm nikdo nechtěl (podezření na ztuhlý zátěžový regulátor), takže si cestou vyžádalo pauzu na chlazení brzd, což ve výsledku znamenalo, že se čas jízdy příliš nelišil od přímé jízdy na kole :) Nicméně nakonec jsem do Hostinného, kde už se Petr činil v kuchyni, přijel nedlouho po poledni, jen s malým zpožděním proti plánu, když všechny oddíly ještě byly na cestě. S Petrem skládáme přívěs i auto, věci nanosíme do vchodu „B“, a pak se pomalu zabydluje vnitřek.

Zanedlouho přijeli Rafani, těšící se na dřevorubeckou práci, a zběžně se zabydleli. Přesně podle očekávání si na spaní z celého sálu vybrali pódium – Mutantům tak zbyl zbytek sálu, a Mravenci měli předem vyhrazené hlukově izolované separé v „baby centru“, za několikero dveřmi.

Po úvodním rozkoukání se Rafani vydali nalézt vhodné ložisko dřeva. Časem mi zavolali, popsali, kam mám přifrčít, tak jsem připojil přívěs (mezitím už dávno zamčený k dopravní značce) a vyrazil jsem za nimi. Rafani se v čištění lesa od starého suchého dříví opravdu činili. Postupně jsme odvezli dva plné přívěsy dřevno-odpadu (přívěsek je to sice krátký, ložnou plochu má jen něco přes dva metry, ale má zvýšené sajtny). Při otočce s první várkou se mnou jeli čtyři rafani pronosit dřevo barákem na dvůr, zatímco zbytek dál chystal druhou várku. Po naložení druhé várky na vlek jsme ve třech navrch hodili ještě Benyho ergonomický špalek (asi půlka starého kmene, stojící tak, aby se Beník nemusel při štípání dřeva ohýbat), Rafani skočili na kola, já do vozu, a jeli jsme k táboru. Zmožení rafani se okamžitě po příjezdu do tábora takticky přezuli a po anglicku vypařili z prostoru vchodu, ale aspoň si něco z nošení dřeva užili i jejich mladší kolegové, kteří už tou dobou byli v táboře. Dříví jsme dovezli opravdu fůru – a jak se ukázalo, důvod byl prý ten, že Beny za společensky nevhodnou rafanskou mluvu místo obvyklého klikování přiděloval nošení dalšího dřeva, což mělo za následek rekurzivní opakování příčin a důsledků, které způsobilo růst množství shromážděného dřeva geometrickou řadou.

Po návratu z dřevorubecké akce jsme se navečeřeli, samozřejmě s obligátním ceremoniálem „mňam“, zahajujícím každé společné jídlo.

A dlužím dodat, že v průběhu odpoledne až večera ještě motorově přífrčeli Bára s Křemou, Matýsek a Johnny.

Protože jsme nepovažovali za vhodné pálit oheň tam, kde byl popel ze starého ohniště (tj. přímo u zdi domu, navíc okolo žlutých trubek s plynem), vytvořil (se souhlasem místních) kolektiv vedoucích luxusní bezpečné ohniště, které si pak před naším odjezdem místní přáli zachovat. Mezitím jsem dítko seznámil s režimem dne a táborovým řádem a podrobně jsem je bezpečnostně proškolil. Po dokončení ohniště a školení jsme se přesunuli k táboráku, obřadně jsme ho zahájili stiskem přátelství, a pak nás Bára vzájemně seznámila svými seznamkami.

2. den – 16.8. – neděle (lukostřelba)

Na dnešek je s jedním mým bývalým studentem domluvená ukázka historické lukostřelby a soubojů, s tím, že si pak tu lukostřelbu také každý bude moci vyzkoušet. Není špatné učit tvorbu webu, člověk pak aspoň při kontrole semestrálních projektů zjistí, čím se kdo zabývá ve volném čase, a případně kde přesně to provozuje :) Dnes tedy jedeme přes hráz Lesa Království, Bílou Třemešnou, Doubravici, Velehrádek, Lanžov a Velký Vřešťov do 30 kilometrů vzdálené Cerekvice nad Bystřicí.

Ráno samozřejmě před snídaní proběhne rozcvička, po snídani kontrola pořádku, a pak už honem vyjíždějí Mravenci, aby přesun s rezervou stihli. Později vyrážejí i zbylé dva oddíly a já se vydávám stíhat Mravence, abych okoukl, jak jim to jede. Doháním je sedící svačící u hráze Lesa Království, možná nejhezčí české přehrady. Po pauze se odpojuje host Lišák starší – vrací se domů, do víru civilního života. S Mravenci, Bárou a Křemou pak vyrážíme výše popsanou trasou na Cerkvici. Cestu nám zpestřuje Matýsek, to když u Velehrádku skáče za jízdy do kopřiv. U vřešťovského rybníka si Mravenci dávají koupací pauzu, a po ní vyrážíme do Cerekvice. V jediné vesnici mezi Vřešťovem a Cerkvicí potkáváme Mutanty, kteří si úvodní část cesty, cca. do Bílé Třemešné, nějak zpestřili, a pak už spěchali na čas.

Lučištníci už jsou připravení na místě. Domlouváme, že bojovou ukázkou provedou tak, aby se vedrem polopadlé táborové osazenstvo nemuselo zvedat ze stínu. Teplo je samozřejmě i řádně oblečeným historickým válečníkům, ale i tak předvádějí zajímavé výkony.

Po krátkém lukostřeleckém úvodu (povídání o historii, ukázání luků a vystřelení několika šípů) vidíme ukázky historického boje zblízka, za použití jednoručních, dvouručních i jedenapůlručních (druhá ruka občas vypomáhá, např. při krytí) mečů, štítů, seker, řemdihů a štítů různé velikosti. Dozvídáme se, jak je obtížné nechat si vyrobit kvalitní meč, vyrobený poctivou starou technologií, aby byl pružný a tudíž vydržel i rány naplocho, a že se na ocel nesmí sahat holýma rukama – ani voda není pro ocel takové nebezpečí, jako agresivní lidský pot. Takže s meči se pracuje jedině v rukavičkách. Názorně vidíme také různé způsoby držení, zavěšení, navlékání a používání zdánlivě jednoduchých štítů.

Teoretické vyprávění o technice a historii je proloženo ukázkami, při kterých se členové skupiny příliš nešetří, používají poctivé zbraně, žádné atrapy, celý figl je jen v tom, že všechny rány jsou záměrně vedeny tak, aby je protivník vykryl (typicky mečem nebo štítem). Při tomto způsobu simulace boje nepřekvapí, že aktéři měli po akci pod rukavicemi drobné oděrky.

Po skončení akčních ukázek si všichni zblízka a na vlastní oči a ruce (ve vyfasovaných rukavicích) prohlédli zbraně a štíty pro boj zblízka, zájemci si vše obtěžkali a osahali. Z koutku s těmito zbraněmi se všichni přesunovali k lučištníkům, kde si osobně vyzkoušeli

střelbu z repliky historického luku. Všude měli samozřejmě přednost Mravenci, aby mohli vyrazit na večeri – byť dva z nich stáhnul Petr autem.

Kde už byly všechny spěchající děti, dostalo se i na vedoucí – s potěšením jsem si vyzkoušel souboj s historickými meči, samozřejmě celý probíhal poněkud pomaleji, než při předešlé ukázce, to v zájmu vedoucího historické skupiny i v zájmu mém, abychom limitně minimalizovali pravděpodobnost, že někdo něco nevykryje :)

Zajímavá byla i střelba z luku. Přičemž bych možná měl zdůraznit, že luk je vysoký skoro jako dospělý člověk. Při zkoušení střelby nás zaujal jeden z Benyho pokusů, při kterém šípem téměř zasáhl hasičskou hadici, používanou na zalévání fotbalového hřiště. Pokus se mu bohužel nepovedl, pár centimetrů mu k hadici chybělo, nicméně při střele na několik desítek metrů je to docela dobrá přesnost :) Při střelbě jsme si podrobně prohlédli i šípy – jejich výroba je docela náročná, a v minulosti se prý někdy po použití i sesbíraly, pokud to šlo – ale často to nešlo, takže taková lukostřelba byla z pohledu zásobování střelivem docela pracná. Za zmínku stojí, že je žádoucí rotace šípu podle své podélné osy, protože eliminuje případnou snahu šípu zahnout někam stranou, a tím ho stabilizuje v požadovaném směru.

Ještě před odjezdem z blízka prohlédneme doma dělaný přívěs za jízdní kolo, na němž jeden z lučičníků vozí materiál. Je v provedení s koly pod rovnou ložnou plochou – takové řešení bývá k vidění třeba u cca. 2,5 tunových přívěsů za dodávku nebo u velkých přívěsů za nákladní automobily nad 3,5 t, ale za kolem jsem to doteď neviděl. Za jízdními koly obvykle bývají kola přívěsu vedle ložné plochy, jako je tomu u některých přívěsů za OA.

Zpět do tábora vyjždím s Mutanty, mým historicky tradičním oddílem. Ale nedojeli jsme daleko. Hned na cerekvické návsi Petr lepší Pepovo píchlé kolo a pak na tomtéž stroji společně seřizujeme dorazy přehazovačky, nebo přesmykače (už je to dlouho...). Po dokončení servisních úkonů vyrážíme výše popsanou trasou do Hostinného, kde nedlouho po sedmé hodině podvečerní vcházíme do budovy DDM.

Na tachometru mám těsně přes 65 km, což asi odpovídá vzdálenosti, kterou dnes ujeli Mravenci (nevím, kudy přesně jeli dopoledne Mutanti). Nejméně jeden ze dvou zbylých oddílů se cestou do tábora vykoupal na koupališti v Lanžově.

3. den – 17.8. – pondělí (odpočinek)

Třetí odpočinkový je den, jedeme kousek k vodě jen – mohu-li parafrázovat klasika narozeného dvacet kilometrů od Hostinného.

Ještě předtím ale vysíláme jako předsunutou hlídku Rafany, aby prověřili možnost koupání. Zkontrolovali postupně dvě koupaliště, a v zásadě lze říci, že obě byla příliš rozkvetlá – na prvním prý příliš kvetla vodní hladina, a na druhém zase kvetly spáry mezi dlaždicemi na dně nezalitým vodou. Takže Mutanti a Mravenci vyrážejí na třetí dostupné koupaliště, do nedaleké Dolní Kalné, oddělené jedním rozumným kopcem.

Já čekám na příjezd Rafanů, kterým se podařilo přetrhnout jeden řetěz, aniž by s sebou v celém oddíle, plném zkušených cyklistů, měli tak základní nářadí, jako je nýtovačka na řetěz. Po sice krapet pozdním, ale jinak triumfálním příjezdu rafanů, z nichž N-1 jezdců za jízdy šlapalo do pedálů, čekám, až si s mojí nýtovačkou pořeší přetržený řetěz (nepojedu bez ní, abych pak byl někde na trase bez vercajku a nepřipraven k okamžité opravě), pak skáču na kolo a vyrážím za 2/3 tábora na koupaliště. Rafani za námi vyrazili později, když v chladu a stínu táborové budovy posvačili a odpočinuli si po neobvyklé projížďce.

Na koupališti se rozmohla záškodnická aktivita, při které vždy několik, obvykle mokrých, lidí usoudilo, že někdo je příliš suchý, a tak ho hodilo do bazénu. Samozřejmě se stalo i to, že došlo i na házeče, který stihl oschnout, když si toho jeho kolegové všimli. Kromě této spontánní, leč kontrolované zábavy (když nějací dva mravenci chtěli z betonového břehu hodit do vody třetího mravence, tak jsem jim to sice preventivně zatrhnul, ale ochotně jsem jim tam dotyčného ještě s něčí pomocí hodil) se táborníci věnovali ještě asi třem organizovaným hrám, hodnoceným v rámci celotáborové soutěže rodů.

Zpět do Hostinného jedu s Mutanty, a jelikož si Petr chtěl dát s Rafany terénní sjezd, tak jsem za něj na kopci před Hostinným zaskočil v čele mutantí kolony, a Mutanty jsme do Hostinného dovezli s Álou, jako za starých časů. No jo, stálé vedení oddílu člověku izolovanému „na štábu“ chybí :)

Z Hostinného do Dolní Kalné a zpět to po asfaltu bylo 17,45 km.

Večer jsme absolvovali první etapu z Benyho etapového závodu. Spočívala ve výjezdu do kopce, z kraje Hostinného, směrem na Čermnou. Délka trasy 2,1 km. Zaujal zejména host Ondra Fáborský, který byl dokonce tak rychlý (a tichý), že si ho ani nevšiml startér, a jeho čas se tak zpětně odhadoval. Ti z mravenečků, kterým ještě nebylo deset let, jeli samozřejmě v doprovodu vedoucích. Kterí tudíž vrchařskou prémie absolvovali dvakrát :) Nejdříve tempem svým, pak hned tempem mravenčím.

Návratu do tábora se Beny, Jirka a rafani rozhodli využít k tomu, že se v nějakém lesním sjezdu za šera (čili v lese za tmy) připozabíjejí. Připojuje se k nim i Petr, takže opět s Álou svážíme Mutanty. Tentokrát skupinu jistím vzadu, a tak vzpomínám na ještě starší, instruktorské, časy (asi osm a devět let zpět... je to holt fofr).

Večer má kuchař nachystané malé zpestření – zájemcům za zády zamyká ruce do pout, aby si zkusili, jestli spoutané ruce dokáží pod chodidly protáhnout dopředu. V závislosti na tělesných dispozicích a ohebnosti se to některým daří, některým ne.

4. den – 18.8. – úterý (první dlouhý výlet)

Dnešek jsme naplánovali tak, aby každý oddíl mohl jet na relativně dlouhý a náročný výlet (v rámci daných možností konkrétního oddílu). Já bohužel zůstávám v táboře, nicméně toho využívám alespoň k návštěvě autoservisu.

Každý z oddílů dnes zavítal na Černou horu. Host Ondra Fáborský se ráno sbalil a vyjel s Rafany, naplánující, že se od nich odpojí v Krkonoších a vyrazí sám domů k Náchodu. Plán mu sice vyšel, ale odvezl si s sebou nečekaný suvenýr v podobě úpravy kola. Rafani patrně i při jízdě po asfaltu chtěli dostat své pověsti „ničitelů kol, zejména při sjezdu z kopce terénem“, a i když to právě v terénu nebylo, tak si Ondra na zadním kole pořídil takovou osmičku, že se mu nevešla nejen do brzd (což se u osmiček stává), ale ani do vidlice (což už je opravdu důkladnost). Naštěstí je Beny zkušený mechanik, takže osmičku zkontroloval tak, aby mohl Ondra dojet alespoň do Náchoda – domů a do servisu. Beny pak vyprávěl, že extrémní osmičku rovnal stejným způsobem, jako kdysi Ondra Pohanka rovnal podobně extrémní osmičku na Benyho zadním kole. Postup opravy spočívá v položení kola naplocho, stoupnutí nohama na ráfek, a skákání po kole. Jestli Beny při opakování tohoto rituálu po Ondrovi opakoval i magické zaklínadlo „Beny, ještě jednou zabrzdíš smykem, tak tě zabiju!“, to už zpravodajské zdroje neuvádí :)

Nutno podotknout, že Benyho zkušenosti s ničením kol přinesly své ovoce, a díky jeho adekvátnímu servisnímu zásahu (působení nohama na ráfek z boku) dojel Ondra F. v pořádku až do Náchoda, kde mohl kolo nechat podrobit většímu zásahu..

Večer byl druhý táborák a zajímavá rodová hra na přesnost a koordinaci – přenos světla z laserového ukazovátka pomocí zrcátek na vytyčenou plochu.

5. den – 19.8. – středa (ZOO)

Být za rohem od Dvora Králové, a neskočit do ZOO, to by bylo podobné, jako být na kraji Paříže a neskočit se podívat na Eiffelovku. Zvláště, když jsem doma z webu vykoukal, že u některých zvířat probíhají živá vyprávění jejich ošetřovatelů, a že ZOO má pro školy či tábory připravené „pracovní listy“ s vhodnými otázkami k určitým druhům zvířat, využitelné nejen pro rozšíření obzorů, ale i jako dílčí soutěž do celotáborové hry.

Během tábora nám pak Beny starší domluvil lepší vstup a parkování kol v uzavřeném prostoru, a ve středu jsme vyrazili. Samozřejmě po oddílech. Zařizování v Hostinném mne nutí k pozdějšímu startu, a následnému lehkému spurtu (přes hráz přehrady a Bílou Třemešnou). Nicméně do Dvora přijíždím jakžtakž včas, potkávám Benyho (Mutanti a Rafani už jsou na místě), a připojuji se k němu při jeho jízdě zpět po menší cestě, naproti Mravencům, které se snaží najít pomocí GPS. S těmi se ale kdesi míváme, a když se Beny dozvídá, že už jsou u vstupu do ZOO, vyrážíme za nimi. Když jsme tedy komplet, vstupujeme dovnitř a parkujeme kola.

V pokladně kupuji tři sady pracovních listů – slony, šelmy a lidoopy. Pak se hromadně přesunujeme ke slonům, kde zanedlouho začíná výklad. Kromě veřejně profláknutých věcí typu „slon africký je větší než jeho indický protějšek“ se dozvídáme i mnohem zajímavější věci:

Ošetřovatelé slony myjí wapkou (čili vodou stříkanou pod vysokým tlakem), jaká se používá např. k mytí silně znečištěných automobilů, apod. Na dotaz, jakým tlakem slony myjí, dostávám překvapivou odpověď: „plnej céres, 150 atmosfér“. Slon klidně leží, a je mu to jedno. Ten tlak samozřejmě nepouštějí na břicho, oči, a jiná citlivá místa.

Teď už asi nepřekvapí, že k údržbě slona ošetřovatelé používají také běžnou flexu. Zkrátka, pokud byste si chtěli pořídit domů sluně, počítejte s nákupem v železářství :)

Zajímavé také je, že slon se pohybuje dost tiše, rozhodně nedupe. Takže přirovnání „dupe jako slon“ je velmi scestné. Jak se sloni chovají při nákupu ve skle a porcelánu, na to jsem se bohužel zapomněl zeptat :)

Zajímavé je také to, že sloní šlápnutí na lidskou nohu člověku neublíží. Slon má zkrátka packy tak široké a měkké, že se těch 7 tun rozumně rozloží, a člověku je sloní šlápnutí sice nepříjemné, ale nebezpečné.

Po povídání u slonů rozdáváme rodům pracovní listy, sedmičlenné rody se dělí každý na tři skupinky po 2-3 lidech (nejmenší dítko jsou v doprovodu nejstarších šéfů rodů), jednotlivé skupinky si rozebírají témata podle svého zájmu, a všechny skupinky vyrážejí do terénu, k patřičným pavilonům, najít správné odpovědi na otázky, které jim kladou zvědavé oboustranně potištěné dvoulisty A4. Sraz za hodinu. Část vedoucích jsem mezitím přesvědčil k návštěvě vnitřní části sloního pavilonu, kde se fotíme u modelu mamuta v životní velikosti. Zajímavá je i nástěnka s popisem jeho výroby a samozřejmě je tu pojednání o pytláctví a ochraně slonů. Místní ZOO pracovnice navíc jedné naší soutěžní dvojici předvádí, jak slon chodí (zvědavý dvoulist se na to ptal) – kroky dělá v jiných kombinacích nohou, než je to běžné třeba u psů. Největší překvapení ovšem přichází za rohem. Nejbližším příbuzným slona je „daman“. Na první pohled bych řekl, že je to taková trochu větší pouštní krysa (spousty damanů tam za sklem naživo pobíhají), ale prý je to nejbližší příbuzný slona. Poslední

zajímavostí sloního pavilonu jsou toalety pro návštěvníky ZOO. Na zdi totiž mají použity obkladačky znázorňující slony.

Po srocní našich dítek, navrátilivších se z terénu, se vydáváme k ptákům a lemurům. Povídání o nich je na jednom místě, těsně po sobě. Ošetřovatel ptáků přinesl velkého papouška, který po oklepání se z počátečního ostychu nakonec i něco krátkého pověděl do mikrofonu. Za oříšek. Od ošetřovatele se dozvídáme, že si papoušci to, co říkají, dokáží spojovat s určitými událostmi. Například poté, co přátelsky kousne ošetřovatele (klovne zobákem), sám dodá „nech toho“, aby mu to nemusel pracně dokola říkat ošetřovatel.

Po ptácích byla předváděčka lemurů, takových malých podlouhlých plyšáků, kteří pořád lezli po ošetřovatelkách. Zajímavé na nich je, že nemají nijak zabezpečený výběh. Kdyby chtěli, byli by hnedle na cestičce pro návštěvníky. Ale jelikož jsou pořád ve svém výběhu, tak se jim tam patrně líbí a cesta s návštěvníky je neláká.

Proběhli jsme ptačí klec (opravdu – návštěvníci procházejí přímo mezi ptáky, vchod je proti úniku ptačtva zabezpečen nahusto visícími řetízky; a je to jedno z mála míst, kam návštěvníci nesmí se psy, jinak skoro po celé ZOO je povoleno chodit se psem), pak jsme prošli velký pavilon ptáků, kde jsme koukli i na malé opičky, a zanedlouho jsme byli ve vydýchaném prostoru mezi akvárii a terárii, kde se nekonalo žádné povídání, ačkoliv dle letáku mělo.

Přesunuli jsme se k žirafám, a následně na další místo, kam bylo povídání o nich přesunuto (o čemž informovala taková malá cedulka, které jsme si původně nevšimli). Nicméně slečna ošetřovatelka byla ochotná, a povídání nám po našem příchodu víceméně zopakovala, stejně jako odpověděla na otázky. Motto vyprávění ošetřovatelů (resp. název toho programu) „zvířata zblízka“ zde bylo drasticky a doslovně naplněno, neboť jsme si mohli zblízka prohlédnout a vlastnoručně osahat kousek žirafí kůže, nějaké žirafí kůstky a lebku (jak jsem se v odpovědi na dotaz dozvěděl, má to ZOO „z vlastních zdrojů“). Až tak zblízka jsem ta zvířata opravdu nečekal. Ale jinak to bylo příjemné popovídání. Dozvěděli jsme se i to, že služby zde ošetřovatelům běží ve stálém cyklu, který neměně jede 365,25 dní v roce, Vánoce a jiné svátky nevyjímaje. A díky té lebce jsem si aspoň uvědomil, že takové ty anténky, co má žirafa na hlavě, jsou tvrdé a vyztužené kostí, není to měkké jako třeba ucho, jak by se mohlo na pohled zdát.

Okolo venkovních výběhů lidoopů jsme došli k velkým klecím s malými opičkami, jejichž vnitřní vztahy a role (např. „provokatér“ nebo „ochránkyně“) v tlupě jsme sledovali skoro až do příchodu ošetřovatelky s mikrofonem. Ošetřovatelka vyprávějící návštěvníkům o lidoopech nejdřív nebyla nikde vidět, a pak jsem ji najednou objevil asi pět metrů od nás, kde nenápadně seděla v tureckém sedu v pravém zadním koutku, ve stejné řadě laviček jako my. To jsou ty bezdrátové mikrofony. Jak se zařízení nedá vystopovat podle šňůry, tak je obtížně nalezení :) Po skončení monologu tato patrně plachá ošetřovatelka zmizela, dotazy se nekonaly (narozdíl od besed u ptáků, žiraf a slonů).

Pokračujeme prohlídkou pavilonu lidoopů zevnitř, a jdeme ke zvířatům typu antilopa, velbloud, nosorožec, kde jsme opět marně čekali na vyprávění o zvířatech zblízka. Zaujala nás ovšem samoobslužná kartáčovací stanice pro nosorožce. Podle stavu jednoho z kartáčů byla patrně aktivně používaná. Za zmínku stojí i zahrádka exotického stánku s občerstvením – vypadala jako ze seriálu Vražedné pobřeží, takže jsme čekali, že se každou chvíli musí přirítit Nick Slaughter.

Poté jsme okolo dalších žiraf a okolo výlohy s ležícím (živým) levhartem perským došli ke kolům.

V ZOO si nikoho z nás nenechali, i když tím leckdo leckoho strašil.

Ze ZOO jsme se hromadně vydali na blízké Tyršovo koupaliště – plovárnu třicátých let. Občas jsem tam zavítal před asi patnácti až dvaceti lety o prázdninách (a v roce 1995 jsme

tady byli s naším cykloturistickým táborem, když jsem ještě byl dítko v oddílu „Svišti“, a když jsem se tam teď po takové době vrátil, tak jsem se strefil zrovna do několikaměsíčního období, kdy mají kvůli rekonstrukci demontovanou skluzavku :(Takže jsem, stejně jako většina vedoucích, zůstal na břehu. Děti se ale vyřádily a po chození po ZOO řádně ve vodě zchladily.

Z koupaliště se po oddílech vyráží na Bílou Třemešnou, kde proběhne druhá etapa Benyho etapového závodu. Rafani se cestou stavují u supermarketu, kam za nimi po odjezdu celého tábora z koupaliště přijíždím, abych se s Rafany také jednou kousek svezl. Během pohodové projížďky do Třemešné si příjemně popovídám s některými rafany, např. o jejich nových vozidlech kategorie Babeta ;)

Na kraji Bílé Třemešné a v přilehlých polích Beny připravuje etapovku, kterou téměř všichni vzápětí absolvují. Délka okruhu byla 4,4 km. Musím pochválit, že narozdíl od adrenalinové (pro přítomné vedoucí) otočky na triatlonu byl tento okruh prost zbytečného křížení. A samozřejmě byl pravotočivý, jelo se po směru hodinových ručiček, aby se dalo bezpečně odbočovat. Křižovatky byly zajištěny vedoucími nebo hosty a nejmenší dítko opět jela v doprovodu dospělých.

Cestou do tábora pomáhám vzadu jistit Mutanty, resp. později doprovázet jejich pomalejší část. Při zastávce na křižovatce nad hrází přehrady Les Království si všímám malé cedulky s obrázkem červeného mikrobuse Škoda 1203, v provedení Minibus de Luxe... je to pomník na místě historicky první nehody prototypu vozu Š 1203. (No jo, kdysi jsem četl, že to bylo tady, ale stejně si té cedulky všimnu až při několikátém průjezdu tím místem...). K té cedulce jen musím dodat, co jsem se dozvěděl 28.8.(2009) na srazu dvanáctsettrojek, přímo od jednoho z konstruktérů – a to sice, že těch údajně prvních nehod vozu 1203 je více, řádově se ví asi o třech nebo o pěti, a už se neví, která byla první (holt už je to přes čtyřicet let, co toto elegantní vozidlo, jedním příznivcem označované též „kráska z Vrchlabí“, spatřilo světlo světa).

Vezmu-li souhrnně své dnešní kilometry, najeté porůznu s různými částmi tábora, je to 55 km.

Večer se v kolektivu vedoucích výborně bavíme při opravování pracovních listů. Petr, který opravoval šelmy, měl pocit, že já (sloni) a Bára (lidoopi) to děláme moc složitě, když dáváme půlbody a jiné zlomky (takže mi vyšlo celkové ohodnocení dvojlistu např. 18,5 nebo 16,1 bodů – ze 33 možných), zatímco velkorysý Petr, bojící se opustit obor přirozených čísel, dal za šelmy třeba astronomických 102 bodů. Všechny výsledky jsme samozřejmě přepočítali na procenta, a ta pak teprve sečetli, aby všechny druhy zvířat byly rovnoprávné, a táborové rody nebyly znevýhodněny tím, že jim třeba nevyšel zrovna ten více hodnocený dvojlist. Ale cesta k unifikovanému standardizovanému údaji v procentech chvílemi vypadala opravdu dobrodružně :)

Později večer se ukazuje, že občané Hostinného (resp. nejméně jeden) jsou velmi všímaví. Kuchař mi totiž řekl, že mu někdo z DDM, kde bydlíme, řekl, že mu místostarosta řekl, že někdo na radnici řekl, že jsem si dovolil (150 kg lehký) prázdný přívěsek postavit na trávník před DDM vedle parkoviště DDM, a hlavně ho zamknout řetězem k dopravní značce. Takže o půl jedenácté večer startuji vznětový motor a popojíždím s autem, abych nikomu nešlapal po štěstí. Teď už auto i vlek stojí na soukromém parkovišti DDM, tak snad nebudou nikomu vadit. Protože vlek je vypůjčený a rád bych ho i vrátil, nechci ho nechat volně položený,

zajištěný jen zámkem žehličky (a tudíž snadno odveditelný pěšky), a radši ho připojuji za auto.

6. den – 20.8. – čtvrtek (druhý dlouhý výlet)

Ráno dětem (a mládeži) Pavel vypráví o laické první zdravotnické pomoci, aby všichni věděli, k čemu je to dobré a hlavně co je nejnnutnější udělat v případě nějakého úrazu či nehody.

Pak všechny oddíly vyjíždějí na svůj druhý dlouhý výlet. Po zařazení nějakých formalit v Hostinném vyrážím nedlouho před polednem za Mravenci, doháním je až za kopcem v Mostku při svačině či obědu, a pokračujeme přes Horní Brusnici na Zvičinu, známý to kopec, vévodící královédvorské krajině (účastníci tábora v Lomnici 2001 v oddílu Mutantů si mohou pamatovat jeho nečekaně rychlý a plynulý přejezd při návratu domů :)).

Na Zvičině nakukujeme do místního kostelíčku, někteří se občerstvují nanuky, rozhlížíme se po krajině a doplňujeme vodu do lahví. Ze Zvičiny sjíždíme kousek zpět po silniče, po které jsme přijeli, do Horní Brusnice a pokračujeme do Pecky.

Na nádvoří zříceniny hradu Pecka se ve volné chvíli rozhlížíme po nádvoří (kde všechny zaujala hladomorna s figurínou hladového chudáka) a po okolí. S průvodkyní si prohlížíme dvě podlaží obnoveného křídla hradu. Dozvídáme se, že přestože je Pecka momentálně hradem (resp. jeho obnovovanou zříceninou), zažila dříve i podobu zámku. Což není úplně běžné, obvykle se spíše hrady definitivně proměňovaly v zámky (jako třeba v Náchodě). Zajímavé jsou staré včelí úly, vystavené v hradním interiéru, do kterých prý už jednou oknem přiletěl roj včel, protože včely úly po čichu našly, byť už jsou ty úly staré a dlouho nepoužívané. Včely pak z úlů v hradní komnatě vystěhoval přivolaný včelař.

Uvnitř hradu ještě vidíme starý funkční orchestrion. Počet skladeb a nástrojů si už nepamatuji, ale tuším, že každé to číslo bylo menší než deset. Průvodkyně orchestrion na chvíli otevřela k velmi zběžnému nahlédnutí, bližší prohlídka jeho vnitřností se mi bohužel nepodařila. Každopádně skladby jsou naprogramované jehličkami vyčnívajícími z válečku, jak je to u hracích strojků obvyklé. Podle střípků informací vydolovaných z průvodkyně jsou asi všechny záznamy vedle sebe na jediném válečku, jehož podélným posunováním si uživatel volí skladbu, kterou chce slyšet. Pravděpodobně jsou tedy vedle sebe na jediném válečku narovnány záznamy pro všechny nástroje a všechny skladby – ale jestli jsou záznamy seskupeny po nástrojích, nebo po skladbách, to už se mi pro nevelkou ochotu průvodkyně nepodařilo zjistit ani prohlídkou, ani dotazem. Z praktického hlediska bych asi předpokládal seskupení po jednotlivých nástrojích, což by umožnilo větší mezery mezi nástroji (jejich lepší rozložení ve skříní zařízení) a současně menší posun válečku nutný pro změnu písničky (menší prostorová náročnost). Ale to jen spekuluji, protože jak to je doopravdy, to se mi zjistit nepodařilo.

Organizovaná prohlídka je završena morbidní expozicí v suterénu. Pomalu začínám věřit jednomu litevskému známému, který mi oneddy říkal, že to u nás v Čechách je na hradech samá tortura. Po návštěvě mučírny jsme vypuštěni na nádvoří, které si ještě v klidu procházíme, koukáme mj. na dost hlubokou studnu a vyhlížíme z hradeb.

Pak areál zříceniny opouštíme, sjíždíme dolů do vsi a hledáme koupaliště. Při odpovídání na dotaz na cestu k němu jeden místní obyvatel vypadal tak vstřícně, že kdybychom veřejné koupaliště nenašli nebo nefungovalo, tak by nás s Bárrou snad ani nepřekvapilo, kdyby nás všechny nechal vykoupat ve svém vlastním zahradním bazénu :) Nicméně koupaliště bylo v provozu, takže jsme zajeli dovnitř, a většina dětí s Pavlem navštívila vodu.

Po pauze na koupálku se přes Borovničku vracíme do Hostinného. Vzpomínám-li si správně, jeli jsme z Mostku tentokrát přes Vestřev, ne přes Debrné jako dopoledne.

Najeli jsme cca. 51,4 km. Pro mě to bohužel byl poslední táborový den, kdy jsem měl možnost se projet na kole, ale od toho tady nejsem :)

Mutanti dnes byli na Žalém; Rafani se zajeli podívat na Labskou boudu. A to doslova, protože už se tam prý konečně po té asfaltce může legálně jet na kole. Při cestě podél Labe v létě 2005 mi pracovníci Krnapu nařídili kolo k prameni Labe dotlačit už od parkoviště u Hanče a Vrbaty (když jsem trval na tom, že si naložené kolo chci vyfotit u pramene řeky, kterou hodlám sledovat) – takže cyklista tehdy mohl dojet jen tam, kam mohly i kouřící auta a autobusy, dál už musel pěšky, už ze stejného místa jako všichni ti turisté, co se nahoru nechali pohodlně vyvézt spalovacími motory. Což mi tehdy po tom stoupání s víc než půlmetrákovým kolem, během kterého mě předjížděly kouřící busy, nepřišlo být úplně spravedlivé. Zvláště, když od Vrbatova návrší na Labskou boudu vedly dvě paralelní cesty, z nichž jedna byla asfaltová a jezdily po ní nákladáky s Kolalokou, aby ti ropní turisté měli na Labské boudě co pít. Nicméně, podle všeho už Krnap často opakovaným námitkám na toto téma podlehl, a cyklisty na Labskou boudu pouští. U Labské boudy Rafani navštívili pramen Labe a tuším že i vodopád, který jsem jim před odjezdem doporučoval – je hned pod Labskou boudou, vyplatí se nechat kolo na asfaltovém placu u Labské boudy a seběhnout se po pěšince podívat kousíček po proudu čerstvě zrozeného Labe.

Večer Pavel bere své Mravence, já od Ály s Petrem přebírám Mutanty, a jdeme společně nocovat pod širák. Ulehnutí vyšlo až na druhý pokus, protože poprvé jsme se nedopatřením pokusili utábořit na soukromém pozemku (kam jsme samozřejmě přišli normálně, přes nic jsme nelezli, holt to tam neměli dokonale uzavřené, tak ani nebylo poznat, že nejsme na veřejném), ze kterého nás slušně, leč nekompromisně, vyhnal správce areálu. Na druhý pokus jsme našli veřejnou (nebo přinejmenším nehlídanou :)) louku, kde jsme pokojně přespali do rána.

7. den – 21.8. – pátek (trička, zručnost, triatlon)

Ráno jsme se vyhrabali ze spacáků a místo rozcvičky jsme se odebrali do tábora. S Mutanty cestou na dvorku u služebny PČR okukujeme zaparkované nové silné policejní motorčky. Tedy nové – spíš zánovní, protože jsou ještě v už starém bílém provedení se zelenými náznaky pruhů, nejsou po novu stříbrno-modro-žluté. Dokonce ani nejsou osazeny sloganem „pomáhat a chránit“, zavedeným na sklonku nasazování bílo-zeleného provedení. Ale jsou to moc pěkné kapotované Hondy s kufry a světelným výstražným zařízením. Vykukuje místní policista a říká, že když budeme chtít nějaké bližší info, tak si máme počkat na kolegy, kteří s tím jezdí, že nám určitě rádi něco povědí a ukáží. Bohužel už ale musíme na snídani, takže milou nabídku na rychloexkurzi s díky a lítostí odmítáme a pokračujeme do tábora, aby se na nás nečekalo.

Dopoledne

Jako už tradičně, se během předtriatlonového dopoledne děti věnují výrobě táborových triček s [logem letošního tábora](#), jehož šablonu vyrobila Bára. Souběžně s tím venku probíhá jízda zručnosti – oddíly se u ní postupně střídají.

Trasa jízdy zručnosti, sestavená s využitím výbavy místního DDM, je na jezdce náročná. Někteří při průjezdu přímo padají z kol, jiní alespoň sbírají trestné body. Překvapil

obdivuhodný výkon Jirky Teichmanna, který nejen že nezískal žádný trestný bod (i prázdná PET láhev, která obvykle po postavení na sloupek obvykle spadla, mu zůstala stát, kde měla) ale dokonce měl navíc nejkratší čas. Takže trasu jízdy zručnosti projel nejen jistě a bezchybně, ale ještě k tomu rychle.

Obědváme v táboře.

Triatlon

Na odpoledne je naplánovaný triatlon. Jako základnu máme už od pondělí domluveno koupaliště v Dolní Kalné, kde nám slečna pokladní oproti slibu, že nepustíme nikoho cizího, ochotně zapůjčuje klíč od druhé brány, abychom mohli pohodlně a bezpečně vyjíždět, přijíždět, vybíhat a přibíhat. Celý závod, stejně jako v předešlých dvou letech, připravuje a organizuje Beny.

Pro přepravu proviantu a výbavy a pro případ nějaké nestandardní situace беру auto s vlekem, se mnou se svezou Beny s kolem, aby stihl dopřipravit poslední detaily, a ostatní jedou klasicky na kolech. Na koupališti se startuje do vody a po opuštění bazénu se přesedlává na kola. Všichni vyjíždějí stejným směrem, jen ti úplně nejmladší (doprovázeni někým dospělým) se otáčejí dříve. Drtivá většina závodníků na kolech jede jednou až dvakrát na konec Bukoviny u Čisté, kde se u mě a Báry otočí (zbytné osmičkové křížení předem vyznačené otočky, navíc s odbočením vlevo ve sjezdu zákazem vjezdu nám působí trochu zpestření a adrenalinu, ale vše dobře dopadlo).

Po absolvování jízdy na kole zbývá poslední etapa – běh. Nakonec ještě triatlon absolvovala část z vedoucích, kteří s sebou měli kola, a odebrali jsme se do tábora.

Večer

Večer proběhl poslední (třetí) táborák. Při něm byly vyhlášeny výsledky některých soutěží, ve zbylém čase Bára zahrála na kytaru a šlo se spát.

8. den – 22.8. – sobota (exkurze u horské služby)

Na dnešek máme domluvenou exkurzi u Horské služby ve Špindlerově Mlýně. Tady patří poděkování jejímu členovi „Valinovi“, kterému jsem zavolal až cca. ve čtvrtek, když jsem se dozvěděl, že někdo jiný, kdo mi zařízení exkurze sliboval od začátku července, a pak každý den tábora, nám ji nebude schopen zajistit. Nicméně jmenovaný „Valin“ dokázal exkurzi na poslední chvíli operativně zařídit, domluvil ji se svým kolegou, takže se v sobotu ráno mohly všechny oddíly vydat směr Špindlerův Mlýn.

Do Špindlu se nevydal Beny, který si, stejně jako při předešlých dvou táborech, odskočil na závod autíček na vysílačku. Nevydal jsem se tam já a jedno rafáně, které jsem vezl autem do Trutnova na nějaká vyšetření. A nevydala se tam asi dvě nachlazená dítka a Křéma, který s nimi setrval v táboře. Nicméně mně se nakonec podařilo alespoň část exkurze stihnout, když jsem v Trutnově vyšetřené rafáně odvezl do tábora a autem sám pokračoval do Špindlu.

Exkurze u horské služby

Návštěva horské služby, při které se nám celou dobu věnoval Marek Fryš, začala povídáním u dataprojektoru. Bohužel jsem ale po zařízení nezbytného dorazil až před koncem přednášky, takže nemůžu referovat o jejím obsahu – jen před koncem byla řeč o lavinových psech a

spolupráci s leteckou záchrankou. Předtím snad přišla na přetřes mj. bezpečnost při pohybu v horách a historie horské služby.

Po konci povídání jsme se ze zasedačky přesunuli do přízemí, kde jsme si v technických prostorách prohlédli nejrůznější výbavu:

- skládací víceúčelové variabilní lopaty
- skialpinistické lyže a připínací „tulenní“ pásy (dnes už samozřejmě umělé), které díky šikmým chloupkům umožňují klouzání dopředu i záběr dozadu pro pohyb do kopce
 - samozřejmě jsme si je i zkusili na omak :)
- lavinové sondy
- vakuové dlahy
- lavinový vyhledávač (a vysílač) Pieps, zvaný „pípák“ (bohužel nasucho, bez protikusů)

Pak jsme popošli do garáží, kde jsme si prohlédli kolový přívěs za čtyřkolku (pro svoz zraněných), vaky pro přepravu zraněných, kanadské saně, jednokolový vozík pro přepravu zraněného v obtížném terénu, čtyřkolku, sněžný skútr, Land Rover Defender s rozvorem 110“, rolbu, přívěs za sněžný skútr pro přepravu zraněných, a možná ještě něco.

Ze zvědavosti se ptám na zkušenosti s Defendrem – a podle očekávání dostávám odpověď, že je to opravdu spolehlivé a pracovité vozidlo. Zmiňuji, že mi jeden majitel Multikáry říkal, že kdyby při přejezdu z terénu na asfalt zapomněl vypnout uzávěrku diferenciálu, tak by odešel diferenciál – a k mému překvapení se dozvídám, že by takové opomenutí nemusel vydržet ani vyhlášený odolný Defender – prý by kvůli zapnuté uzávěrce na přílnavém povrchu mohl odejít diferenciál nebo třeba poloosa.

Cestou zpět do tábora pro jistotu hladkého dojezdu kus za Špindlem nabírám do auta Matýska. Ještě že jsem si před táborem od synovce vypůjčil dětskou sedačku, aspoň teď zvládám přepravu mravence legálně a bezpečně.

(Pod)večer

Při cestě do tábora proběhla poslední etapa Benyho etapového závodu. Přibližně čtvrtina účastníků etapového závodu se ale této etapy nezúčastnila a tím zcela vypadla z celkového hodnocení. Ale v souboru s výsledky etapového závodu jsou na druhé stránce k dispozici pořadí závodníků v jednotlivých etapách.

Na serveru zkratky.cz jsem dohledal, že Benym a u závodů obecně používaná zkratka DNS v tomto kontextu znamená „did not start“, čili „nестartoval“.

Večer proběhlo vyhodnocení celotáborové hry (soutěže rodů), předání diplomů, odměn za soutěže, suvenýrů – např. kalendářů z Hostinného :) , apod.

9. den – 23.8. – neděle (návrat)

V neděli ráno a dopoledne po zrychlené interiérové rozcvičce balíme a odjíždíme. Nejdříve samozřejmě vyrazí Mravenci a nejspíše z dětí Rafani, protože jsou šikovni, a s přehledem zvládli před odjezdem zásadně vypomoci s přípravou objektu na předání. S Křémovou pomocí s Petrem nakládáme auta, předávám barák, a vyrážíme. U mě zase přichází ke slovu sedačka, tentokrát vezu nachlazenou Natálku; s dalším vozem jedou Bára s Křémou; s dalším Petr. Radku odvezli rodiče (ale pak se v Náchodě přišla rozloučit na sraz), včera domů odjel Johny, a během tábora Petr Kahl. Ostatní tedy v téměř plné sestavě jeli po oddílech do Náchoda.

Pokud jde o předání dětí, kol, zavazadel a dokumentů rodičům při příjezdu do Náchoda za Tepnaklub, tak za zmínku určitě stojí pěkný veršovaný seriál pokřiků, který si Mravenci připravili cestou do Náchoda a kterým rodičům při příjezdu stručně shrnuli průběh tábora. Jeho plné znění najdete v Pavlově zápisu dění u Mravenců.

Večer cestou z krátké dotočné ještě vracím vypůjčenou várnici na pití, a během dalších dní se tak můžu vrhnout na účetnictví a DVD kroniku.

Závěr

Děti se podařilo předat rodičům živé a, až na pár odřenin, nepoškozené. Letos jsem během tábora raději nikomu nevydal míč ani na fotbal ani na volejbal, takže jsme se tentokrát obešli bez sádry na nohách i prstech rukou :)

Závěrem se hodí poděkovat všem zúčastněným za účast i celkový přístup k akci, konkrétně pak Petrovi za komplexní péči o kuchyň, Pavlovi za péči o naše zdraví, vedoucím za péči o děti a dětem za zvladatelnost :)

A těším se na případnou příští účast.

Muty.
(Martin Adámek)